Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

17-1-52

KUIFJE

Nr 3

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Onze brievenbus

Rini van den Bosch, Den Haag. — Er zijn geen bladzijden uit « Kuifje » maar zoals ik vorige week nog aan Luc Bestebroer antwoordde, bestaat de Hollandse editie van ons blad uit **zestien** pagina's. Zohaast we er meer kunnen brengen zullen we geen ogenblik aarzelen. Met mijn hartelijkste groeten.

M.-J. Wehrmeyer, Zeehospitium, Katwijk-aan-Zee, zou buitenlandse postzegels willen ruilen. Men schrijve hem rechtstreeks aan.

Jos. Derboven, Putte. — Het gebruik van de rooster voor het ontcijferen van ons geheimschrift is zeer eenvoudig : je legt hem eerst met het afgeknipte hoekje in de linkerbovenhoek, je leest de letters en je vormt de woorden, daarna leg je de rooster met het afgeknipte hoekje in de rechterbovenhoek, en vervolgens in de rechteronderbroek en linkeronderhoek, en dan heb je heel de geheime boodschap ontcijfert. Niet moeilijk hé, maar alles is maar ne weet, zoals de Brabantse boeren zeggen. De vrienden van Colombus zegden dat ook, toen hij hen met zijn ei liggen had. Hartelijk !

Arsene Lannoye, van Knokke, wordt verzocht ons zo spoedig mogelijk zijn volledig adres te laten geworden, want anders zullen we hem zijn beloning voor zijn deelname aan de prijsvraag « Jullie krijgen het woord » niet kunnen opzenden !

Lionel Rommens, St-Jozefscollege, Penstraat, Aalst, zou willen corresponderen met een Kuifjeslezer van rond de twaalf jaar die van **lectuur** en **sport** houdt. Men schrijve hem rechtstreeks.

HET LOTERIJBRIEFJE

EEN bureauchef van een ministerie had de gewoonte iedere maand een loterijbriefje te kopen, samen met een van zijn bedienden. Hij gaf aan zijn ondergeschikte 50 frs. en deze kocht dan een lot van 100 frs. voor hen beiden.

Op zekere morgen gaf de bureauchef weer zoals naar gewoonte 50 frs. aan z'n bediende voor de aankoop van hun lotje. Maar de man zei met spijt :

— Deze keer kan ik niet meedoen, mijnheer. Mijn vrouw is ziek en we staan er deze maand niet goed voor.

— Wel, dan koop ik deze maand alleen een briefje, antwoordde de bureauchef. Volgende maand doe je dan weer mee, zeker ?

— Stellig, mijnheer !

En de bureauchef haalde die keer zelf zijn loterijbiljet en het toeval wou, dat hij met het briefje, dat hij alleen gekocht had, het groot lot van twee millioen won ! Dat was buitengewoon ! Nog fantastischer was het feit, dat de bureauchef naar zijn bediende ging en zei :

— We hebben sinds maanden samen een lot gekocht en thans, wanneer ik voor de eerste keer er een alleen koop omdat je niet kon meedoen, win ik het groot lot. Ik ben je in geweten de helft van de som verschuldigd : hier heb je je deel, een millioen !

En ik kan jullie verzekeren, vrienden, dat dit feit niet verzonnen is, maar enkele maanden geleden te Brussel gebeurd.

Wat denken jullie daarover ?

Kuifje

A. Dresselaars, Sint-Niklaas. — Je zult geen eeuwigheid meer moeten wachten op het vervolg van Hergé's verhaal « Mannen op de Maan ». Het geduld van onze lezers zal beloond worden! Met mijn beste groeten ?

Eddy Verbeke, Sint-Denis-Westrem. — Ik heb gehoord dat Eddy een sterke kerel wil worden, zoals de helden van onze verhalen, dan moet Eddy meer eten ! Gaat hij het doen ? Ja, zeker !

Herman Van de Walle, Tielt. — Hoeveel autotjes heb je nu reeds Herman ? Ken je al de nieuwe wagens reeds ? In de loop van dit jaar zullen er weer heel wat nieuwe modellen op de markt gebracht worden. volg regelmatig onze autorubriek en dan zul je er steeds het fijne van weten.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P. Ch. R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334

Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE'S BON

X., Meensel. — 50 punten.

X., Belœil. — 50 punten voor reeks 1 van « Reinaert de Vos ».

X., Gent. — 500 punten in een bruin pakje, als staal zonder waarde.

X., Charleroi. — 80 punten in een briefomslag.

Fr. Nijs. — Wil je ons je volledig adres meedelen en dit in DRUKLETTERS schrijven ?

X., Moeskroen. — Vijftig punten voor reeks 2 van « Reinaert de Vos ».

X., Appelterre. — Vijfhonderd punten in een witte omslag, als staal zonder waarde.

Jean-Louis Koor. — Dank voor de 100 punten, doch waar woon je ?

J. Feyaerts. — Stuur me je volledig adres en ik zend je de gevraagde portefeuille.

X., Marcinelle. — Honderd punten voor de reeks 2 van de « Koninklijke Prins ».

Blanche Gueibe (?). — 200 punten voor een rode portefeuille.

X., Sint-Niklaas. — Reeks 1 en 2 van « Reinaert de Vos ».

X., Rupelmonde. — Honderd punten zonder verdere uitleg.

X., Namen. — 70 punten voor een reeks prentkaarten.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De « Perel » heeft schipbreuk geleden. De opvarenden hebben met hun vlot een verlaten schip ontdekt, en in bezit genomen. Nu werden ze opgemerkt door het schip van kapitein Carstenz...

(Wordt voortgezet.)

LENTE IN GROENLAND

De centrale post. — In die blokhut, drie meter onder de sneeuw, verbleven acht pioniers gedurende één jaar.

EEN vriend die veel van bloemen houd had me reeds gesproken over een wondermooie film die hij bij toeval eens gezien had : LENTE IN GROENLAND van de Franse cineast Samivel. « Als je die ooit kunt gaan kijken, verspeel de kans dan niet ! » had hij me op het hart

Op de ijsvlakten van Groenland. — De zon hangt altijd heel laag aan de horizon, zodat het er steeds schemerdonker is.

gedrukt, en ik geloofde hem op zijn woord, want ik kende hem als een man met goede smaak. En op 'n zekere morgen kreeg ik in mijn post een uitnodiging van het Paleis voor Schone Kunsten, om naar een persvoorstelling van deze film en een paar andere van de Groenlandexpeditie van de Fransman Paul Emile Victor te komen zien. Ik had weinig tijd om er heen te gaan, maar ik heb tijd « gemaakt » en waarlijk ik heb het me niet beklaagd. Zelden heb ik een prachtiger natuurfilm gezien dan LENTE IN GROENLAND. Men ziet er tussen de nog half met ijs bedekte kusten bloemen ontluiken van al de kleuren van de regenboog. Langs de cobaltblauwe meren groeit er in enkele dagen tijd een hele flora die van het eenzame ijseiland een aards paradijs maakt.

Deze film beschrijven is onbegonnen werk. Men moet hem gaan zien. Het is geen documentair, maar een gedicht. Wie van gedichten in kleuren houd, mag ook de kans niet laten voorbijgaan als men die film in zijn omgeving eens afrolt.

Over de andere films van de expeditie valt er wat meer te zeggen. In 1935 waren de mannen van die ploeg reeds op verkenning geweest naar Groenland, het grootste eiland van de wereld (wanneer men Australië als een vasteland beschouwt). Op 13 April 1949 vertrok de groep van Paul Emile Victor, uitgerust met het meest moderne materiaal, om zijn geologische, meteorologische en andere wetenschappelijke onderzoekingen in het Groenlandse binnenland te maken. Maar laat ons kijken naar hun films waarin het dramatische afwisselt met het poëtische.

*

REEDS uren slingerde de Weasel op zijn zware rupskettingen door de oneindige sneeuwvlakten van Oost-Groenland. Twee leden van de expeditie Paul Emile Victor, een Deen en een Fransman, hadden er in plaats genomen.

— Pas op ! schreeuwde de Fransman plotseling, hier gapen overal kloven !

In de witte sneeuw zag men links en rechts zwarte lijnen. Het ijs kraakte en kreunde er. Om deze kloof te kunnen vermijden reed de Weasel nog langzamer. Na een honderdtal meter, zei de Deen :

— We kunnen niet meer verder. Zullen we terugkeren ?

Heel langzaam draaide de zware wagen om en de beide jongelui dachten, dat ze aan het groot gevaar waren ontsnapt. In werkelijkheid reden ze blindelings naar de dood toe.

Niets bewoog op de eindeloze vlakte, alleen de sneeuw kriepte onder de rupskettingen van de Weasel. Eensklaps scheurde de dikke ijsvlakte over een breedte en 40 meter open. Het helgroen gesmolten water kookte en bruiste, de zware auto kantelde en gleed met de Deen en de Fransman in de diepte.

Het was een harde slag voor de expeditie die zich tot taak had gesteld, het nog zo onbekende Groenland te exploreren.

WAAR LIGT DAT BEVROREN LAND ?

NEEM een atlas en kijk naar het Hoge Noorden. Tussen de Europese en de Amerikaanse IJszee ligt het eiland, Groenland, dat een oppervlakte heeft van 2.176.000 km2 (vier maal zo groot als Frankrijk). Het binnenland is een uitgestrekte ijsvlakte (1.834.000 km2) die in het midden 3.000 meter hoog is. Deze ijslaag beweegt zich haast onmerkbaar, doch gestadig naar de zee. Af en toe barst het ijs plotseling en sleurt al wat er zich daar bevindt mee in een groene, bodemloze diepte. Eens in zee scheuren er grote brokken van het ijs af en dat zijn de ijsbergen, die reeds zoveel scheepsrampen veroorzaakten. (Herinner je maar even de ramp van de « Titanic ».) Slechts een smalle kuststrook (in het Westen van 40 tot 100 km. en in het Oosten van 15 tot 30 km.) is bewoonbaar. In het binnenland daalt de temperatuur dikwijls tot —50° en hevige sneeuwstormen teisteren bovendien heel vaak het land. In de fjorden waaien droge en warmere föhnwinden.

DE VIKINGS HADDEN ER EEN NEDERZETTING

MEN gaat dus niet als toerist naar Groenland. In 982 zette Erik de Rode, de Vikingkoning, er met zijn krijgslui voet aan wal. Het waren allen reusachtige kerels met lange snorren en die zeer specifieke helmen die ik niet meer hoef te beschrijven. Zij stichtten er Oesterbygd en Vesterbygd en acht eeuwen later vonden de geleerden de puinen van hun hoeven, kerken, de overblijfselen van hun kleren, wapens en zelfs de feestkleedij van hun priesters.

In het uiterste Zuid-Westen, waar kleine berken, wilgen, elzen, essen en de dwergvlier groeien, leven de Eskimo's onder Deens protectoraat. In 1929 bedroeg hun aantal slechts 16.000 en in 1948 meer dan 28.000, dank zij de beschermingsmaatregelen door de Deense regering getroffen. De handel werd ondermeer gemonopoliseerd. Het lot van de Amerikaanse Eskimo's en Indianen bleef hen dus bespaard.

WIE WIL ER MEE NAAR INLANDSIS ?

OVER die ijsvlakte lopen, die zo breed is als de afstand tussen Brussel en Marseille en vier maal zo lang, waar niets groeit en niets leeft, is geen uitstapje. Wie op zijn eigen orientatievermogen vertrouwt, haalt er de dood, want nergens is er een heuvel, of wat dan ook, waarnaar men zich zou kunnen richten. Er is niets dan een witte, witte vlakte. De expeditie Paul Emile Victor kon alleen bij middel van een kompas in de juiste koers blijven. Na 500 km. te midden van een hevige sneeuwstorm bij een temperatuur van —40° te hebben afgelegd, kwam ze in het midden van de ijsvlakte. Daar bouwden ze hun centrale post, waar acht leden van de groep gedurende één jaar zouden verblijven. Gedurende al die tijd zagen ze slechts één levend wezen : een witte vos, die zich in het hoofd had gehaald Groenland van het Oosten naar het Westen te doorkruisen. Waarschijnlijk is het arme dier daarin niet geslaagd.

De blokhut was na enkele dagen zo diep onder sneeuw, dat de leden van de expeditie in een onderaardse krocht schenen te wonen.

WAT GINGEN ZE ER UITRICHTEN ?

DE expeditie Paul Emile Victor ging naar Groenland om er de bodem en het grondwater te bestuderen, weerkundige waarnemingen te doen, enz., enz.; het was dus een wetenschappelijke zending. Viermotorige vliegtuigen, opgestegen te Reykjavik, hoofdstad van IJsland, gooiden boven de blokhut van de expeditie niet minder dan 70 ton materiaal af, nodig om bestand te zijn tegen de hevige koude en om de wetenschappelijke opzoekingen te kunnen verrichten.

Wanneer ze volledig uitgerust waren, bleven de acht onvervaarde pioniers alleen in

Bevoorrading van de centrale post. Twintig ton benzine en petroleum werden afgeworpen op een hoogte van tien meter. De wetenschappelijke instrumenten kwam per valscherm naar beneden !

een hels klimaat in een dood land. Marcel Ichac, J.J. Languepin en Samivel maakten een film van hun leven en hun werk op Groenland. Ze verfilmden ook het harde bestaan van de Eskimo's, die in de lichtste tijd van het jaar hoofdzakelijk jacht maken op zeehonden. Prachtige films brachten ze mee, waarvan de mooiste « Lente in Groenland » is.

Tijl Uilenspiegel

Tijl en Lamme gaan naar Rijmenam, om de prins het goud te overhandigen. In een herberg ontmoeten ze drie blinden...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Het PLATINA-BEELDJE

Ras Lipari Mahonen wordt in Brussel bijna het slachtoffer van een aanslag en besluit naar zijn land terug te keren. De schatten heeft hij toevertrouwd aan de detective Colerette, die met Jaak, Marina, Sidonie en de kanarie, naar Marseille vertrekt. Na veel wederwaardigheden komen ze daar eindelijk toe. Gelukkig hadden Jaak en Marina het Platina Beeldje reeds vooruit gezonden, anders ware het op de trein door handige bandieten gestolen...

BALKIS HEETTE DE KONINGIN VAN SABA

MET de domino in de hand ging de detective terug naar de kleine wachtkamer, want hij herinnerde zich, dat hij de schatten al die tijd onbewaakt had achtergelaten. Gelukkig lagen de Platina Kat en de juwelen nog rustig op het ronde tafeltje niet ver van Jaak, die nog steeds ernstig in zijn kubistische beeldhouwerij verdiept was. Marina, waarschijnlijk omdat ze niets beters te doen had, hielp boetseren en polijsten.

Colerette stelde vast, dat de twee parallelepipedums nu aan elkaar gehecht waren.

— Mijnheer de artist, heeft je monument een andere bestemming gekregen? vroeg Colerette geamuseerd.

— Ja, ik heb gedacht, dat het beter is de twee worstelaars voor te stellen op het ogenblik dat ze elkaar vastgrijpen. Het is veel levendiger!

— Prachtige redenering! In plaats van twee dunne stenen tegenover elkaar, krijgen we nu één dikke steen! Heel decoratief, moet ik toegeven. Je hebt al zoveel aanleg voor beeldhouwer als je een aangeboren talent voor detective hebt! Hahahaha!

Maar Jaak lachte niet.

— Ik vraag me af wat Michelangelo Olivarès van m'n werk zal zeggen, zei hij dromerig.

— Wie is dat die Michelangelo Olivarès?

— Een beroemd meester! Ken je hem niet? Hij maakte het beeld van Marius en Olive voor het station van Marseille.

— Ach, zo... zo...

De meester woont een paar straten verder. Ik ben van plan even aan te lopen, want het oordeel van Olivarès zal van groot belang zijn voor de rest van m'n studies.

Zo ernstig als een dominee wikkelde Jaak zijn beeld in een vochtige doek en vertrok met de woorden :

— Tot straks!

— Die is onbetaalbaar, zei Colerette tot Marina. Denkt dat snotjong nu waarachtig een kunstwerk gemaakt te hebben?... Zo naief kan men toch niet zijn?

— Neen, dat zal wel niet, zei Marina droogjes.

De detective zette zich voor z'n schatten. Het uur der afreis naderde. Marina ging een wandeling maken door de wintertuin van het consulaat. Door het venster had ze gezien dat er twee uiterst gemakkelijke ligstoelen stonden, die als geknipt waren voor een fijne siesta.

Helaas, toen ze naderbij kwam zag ze, dat de twee ligstoelen ingenomen waren. De eerste door een kleine negerin met kroezelhaar en glanzende ogen; de tweede door een blanke, vorstelijke persoon met een kanten schort.

Het negerinnetje met de bollige jajpwangen was zo lief, dat Marina haar uitnodigde voor 'n spel.

— Ik mag niet spelen, ik ben een prinses, zei het nikkertje ernstig.

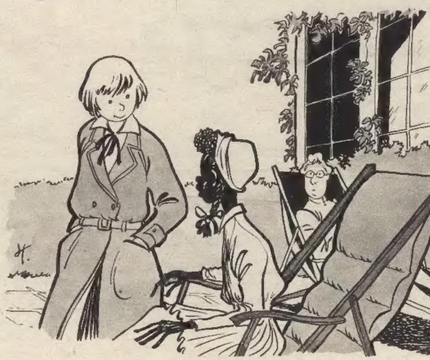
— O, ik beklaag je!

— « Wie vandaag op glorie wacht — krijgt morgen verveling in pacht », zei de vorstelijke vrouw, terwijl ze haar ogen ten hemel sloeg.

— Je bent nog erg jong om reeds op de glorie te wachten, zei Marina tot het negerprinsesje.

— Neen, ik ben niet jong meer. Ik ben reeds negen jaar geworden, klonk het antwoord.

— « Wie niet de jaren telt — de kroon verwerft », zei de statige vrouw weer.

— Blijf je te Marseille?... vroeg Balkis.

— Wie is die dame, die in het rijmen wel thuis schijnt? vroeg Marina.

— Dat is mijn Kaukasische gouvernante, Juffrouw Gachvili en ik heet Balkis.

— Wel, Balkis, het is jammer dat we niet de tijd krijgen vriendschap te sluiten. Ik zou zeer graag kouten met een prinses en nog liever in haar ligstoel slapen.

— Blijf je te Marseille? vroeg Balkis.

— Neen, ik vertrek met de boot.

— Ik ook.

— Ik scheep deze avond in.

— Ik ook.

— Op de «Ruiten Aas» met bestemming voor Djiboeti.

— Ik ook! Dat is buitengewoon, riep de prinses.

— « Wie zich over 's lots spel verwonderen gaat — kan dit doen van vroeg tot laat », merkte de gouvernante andermaal op.

Tiffon Palamos en de consul-generaal verschenen.

— Is het waar, Mijnheer Momosse, dat deze lieftallige prinses met ons op reis gaat?

— Heel juist. Zijne Hoogheid, de Ras (hier volgden de drie rituele buigingen), was zo vriendelijk de dochter van de onderkoning van Harrar naar het ouderlijk huis te willen meenemen. Zij deed haar studies in Perpignan. Voor haar en haar gouvernante werd een uitzondering gemaakt : ze zijn de enige vreemde passagiers die meemogen met de « Ruiten Aas ».

— Dan zullen we samen praten, kleine Balkis?

— Ja, praten is een prinses wel toegelaten.

Ongetwijfeld wou Juffrouw Gachvili weer een of andere spreuk aan mekaar rijmen, doch Marina was haar te vlug met deze zonderlinge woorden :

— Zo de luitenant een domino uit z'n zak haalde, was dit omdat het een domino van de tweede kategorie is!

Marina liet de prinses en haar gouvernante met verwonderde ogen achter en liep het huis binnen...

Volgende week :

DE STEWARD LOOPT
EN
DE STOKER ZIET SCHEEL!

(Wordt voortgezet.)

DE H

IN Juni van het jaar 1942 was de toestand voor de Amerikanen tragisch. De grote kruisers van de Stille Oceaanvloot waren voor Pearl Harbour, tijdens het groot bombardement, gekelderd of zwaar beschadigd. Drie nieuwe vliegtuigmoederschepen, een dozijn kruisers, destroyers en duikboten zouden eerlang van stapel lopen, doch intussen was de Amerikaanse vloot zwakker dan de Japanse. De oorlogsbodems, die heelhuids uit de brand gekomen waren, werden echter gecommandeerd door stoutmoedige admiraals die vast geloofden in de eindoverwinning. Er was ondermeer admiraal Spruance, die het bevel voerde over de vliegtuigmoederschepen Enterprise en Hornet. Hij sprak zijn bemanning als volgt toe : « Ik zal soms verplicht zijn dingen te vragen die jullie onmogelijk schijnen. In werkelijkheid zijn ze niet onmogelijk, want ik ben niet zo gek, de schepen die ons nog overblijven, nutteloos in de strijd te werpen. Door onze stoutmoedigheid en volharding moeten we, de voorlopig numeriek sterkere vijand, overwinnen. Een beslissing op het critisch ogenblik genomen door de leider van een escadrille of door een piloot, kan buitengewone resultaten opleveren. »

Spruance was de man, die in alle omstandigheden zijn koelbloedigheid bewaarde en daarom had men hem de bijnaam « menselijke machine » gegeven. Spruance wist heel goed, dat z'n soldaten zich inspanden tot het uiterste, wanneer ze steeds met de strijd konden meeleven en voortdurend op de hoogte werden gehouden. Aan boord van het admiraalschip Enterprise had hij daarom van in de machinekamers tot aan de gevechtsposten luidsprekers laten aanbrengen, die over korte golf, in verbinding stonden met de commandopost op het schip en met de piloten die hun opdracht uitvoerden. Iedereen kon dus het gevecht volgen en de piloten horen spreken boven de vijandelijke schepen. Iedere man, van hoog tot laag, wist dat van zijn inzet, de overwinning afhing.

DE JAPANNERS VALLEN AAN

DE 4e Juni 1942, om drie uur in de morgen, hoorde men in de machinekamer dat de Japanners hadden gebruik gemaakt van hun overmacht om de vloot van Midway aan te vallen en dat er een gevecht zou geleverd worden, waarvan de oorlog in de hele Stille Oceaan zou afhangen.

Het vuur werd aangewakkerd, zodat het schip de voordeligste positie kon innemen en de piloten, die wakker geklopt waren, gingen naar de grote zaal, waar een officier om de vijftien minuten de weerkundige waarnemingen en de juiste ligging van de vijandelijke vloot op een bord schreef.

Admiraal Spruance wist dat een grote vloot Japan verlaten had in de richting van het Oosten en hij had zich met de Enterprise en de Hornet op hun weg geplaatst. Admiraal Fletcher kwam met een derde vliegtuigmoederschip, de Yorktown, van uit Pearl Harbour toegesneld. Vooraleer de strijd aan te binden, was het van het grootste belang, de juiste ligging van de verschillende Japanse escaders te kennen, te meer daar de Amerikanen slechts over een beperkt aantal vliegtuigen beschikten. Het was zeven uur 's morgens, toen men het aan boord van de Enterprise eindelijk wist. De nevel was opgetrokken en de zee kalm en helder als een spiegel, toen de piloten het bevel kregen op te stijgen. De piloten van de Yorktown en de Hornet startten bijna terzelfdertijd...

De Japanse jagers sliepen echter niet en de vliegtuigen, die er in slaagden aan hun waakzaamheid te ontsnappen en het vuur van het afweergeschut te trotseren, konden de vijandelijke schepen slechts geringe schade aanbrengen.

MAC CLUSKEY VINDT DE JAPANNERS

ZOU het een tweede Harbour worden ? Admiraal Spruance had een groep bombardementsvliegtuigen, onder leiding van luitenant Mac Cluskey, aan boord gehouden en Fletcher had dezelfde tactiek toegepast. Intussen hadden de Japanners hun koers natuurlijk gewijzigd en hoe zou men hen terugvinden ? Eender hoe ! Mac Cluskey steeg op met vijf en dertig bombardementsvliegtuigen en vloog in de richting van het Noord-Westen, vermits de vijand daar voor het laatst opgemerkt was. Ze stegen drie duizend meter hoog, in de hoop er de Japanse jagers aan te treffen, maar de lucht en de zee waren kalm en verlaten. Op een hoogte van zes duizend meter was er nog niets te bespeuren. Mac Cluskey en zijn groep vlogen in wijde cirkels, doch na meer dan een uur hadden ze de spookschepen nog niet in het vizier gekregen.

Cluskey wierp een blik op zijn benzinevoorraad; die was reeds tot op de helft geslonken. Hij bemerkte dat de motor, van een der vliegtuigen die hem volgden, rookte. Dat voorspelde niets goeds. Het was de motor van Tony Schneider, een opgeruimde kerel die het leven langs de zonnige kant bekeek. Drie kwartuur na het vertrek was de motor van zijn toestel warm gelopen en beginnen roken. Hij wou de strijd niet verlaten, alhoewel de motor tweemaal meer benzine verbruikte dan die van zijn makkers. Hij wist ook, dat hij weinig kans had nog terug op de Enterprise te geraken, maar tot op het ogenblik van de aanval wou hij het uithouden.

— Ik laat m'n bom vallen in het midden van een Japans vliegtuigmoederschip, zei hij tot zijn telegrafist, al moest ik haar zelf met een valscherm naar beneden brengen !

Mac Cluskey hoorde dit aan zijn luisterpost en dacht :

— Een moedige kerel. Hij zal wel niet meer terugkeren... en als we hier blijven ronddraaien, komt niemand van ons terug...

ELD VAN MIDWAY

EEN WARE GESCHIEDENIS VERTELD DOOR R. CRABBE
MET ILLUSTRATIES VAN ALBERT WEINBERG

Het was nog tijd om naar de Enterprise weer te keren, opnieuw te tanken en op te stijgen met nauwkeuriger gegevens. Dat zou zeker het verstandigste zijn, maar men kon daardoor misschien ook alles verliezen !

— En nochtans moeten die duivelse Japanners ergens zitten ! Ik zal ze verdraaid vinden ! Tony heeft de moed zijn huid te riskeren, wel ik ook en de anderen eveneens. God weet waar we zullen moeten duiken, maar terugkeren doen we niet ! bulderde Mac Cluskey.

Daarop zwenkte hij bruusk om een nieuwe sector te verkennen. (Hij nam hiermee een beslissing, waarvan heel het verloop van de slag afhing, zo kon men het later lezen in het officieel verslag.)

Spruance hoorde die beslissing en de officieren op hun commandopost ook.

— Ik wed er vijf dollar op, dat hij de Japanners vindt ! zei luitenant Harden. Ik ken Mac. Hij stort nog liever neer, dan het op te geven.

Om 10 u. 15 kon men door alle luidsprekers de triomfkreet horen :

— Eindelijk heb ik de Jappen !

Dan dicteerde Mac Cluskey hun positie en hun sterkte : « Twee grote vliegtuigmoederschepen van 27.000 ton, de Kaga en de Akagi en nog een ander waarvan ik de naam niet kan ontcijferen. Verder kruisers en destroyers. »

Het toeval wou, dat de Japanse jagers juist waren geland om benzine op te doen en dus de aanval niet tijdig konden afweren. Heel kalm gaf Mac zijn bevelen. Iedereen luisterde met kloppend hart en op de Enterprise hoorde men dat hij de Kaga en de Akagi had uitgekozen, die op volle kracht onder de Amerikaanse formatie voorbij stoomden.

— Hallo, Earl Callagher, zie je ze goed ? In orde. Neem de rechtse ! beval Mac aan de leider van het eerste escadrille.

Hallo ! Dick Best ! Neem de linkse voor je rekening !

Dan keek hij rond om te zien of iedereen op post was. Ja, ze waren er allen, zelfs Tony Schneider. De motor van zijn toestel rookte fel, maar hij zag er stralend uit, omdat ze eindelijk de grote rode schijf, de Rijzende Zon, in het midden van de Kaga ontdekt hadden. Toen Tony zich gereed maakte om te duiken, weigerde z'n motor alle dienst. Er was geen druppel brandstof meer in de tank. Hij wuifde met de hand een afscheidsgroet en slaagde er in, in glijvlucht op de golven te landen. Na enkele seconden zonk het toestel, doch Tony had de kans gezien zijn rubberen kano uit te zetten en er in te stappen. Hij was werkelijk met de helm geboren, want zes dagen later werd hij door een torpedoboot opgepikt en in veiliger haven afgezet.

DE DUIKVLUCHT IN DE HEL

TOEN al de toestellen boven de aangeduide plaatsen hingen, zette Mac Cluskey zich vaster in de zetel en riep :

— Daar gaan we, jongens ! Ik duik, jullie volgen !

Een ogenblik later stegen er reeds zwarte rookwolken op. Soms ontplofte er een vliegtuig in de lucht of beschreef een toestel 'n vurige boog om dan in het water te ploffen.

Mac Cluskey had zijn bom in het midden van de Kaga afgegooid en Stone, die hem volgde, vlak daarnaast. Kort daarna raakte Stone nogmaals een kleiner vliegtuigmoederschip in het midden en wist ook twee kruisers gevoelig te treffen. Uit de Kaga sloegen hoge vlammen op. Toen de groep van Callagher nog twee bommen op het vliegtuigmoederschip plaatste, zag men — volgens het rapport van de piloot — de bruggen van het schip glijden als banaanschillen. De benzinetanks ontploften en weldra was het schip nog een reusachtige toorts.

Ook de Akagi werd tweemaal midscheeps getroffen. Tegen de geweldige brand, die er nadien uitbrak, waren de brandweerlui aan boord geheel machteloos. De groep van Dick Best had al haar bommen afgegooid op het ogenblik dat het escadrille van de Yorktown kwam opduiken. Ook zij hadden urenlang tevergeefs naar de Japanners gezocht. Nu deden ze een nieuwe aanval om de Akagi te kelderen. Twee andere kruisers werden zwaar getroffen en in brand gezet. De twee laatste Japanse vliegtuigmoederschepen, de Soryu en de Hiryu, hadden gebruik gemaakt van het helse gevecht om te ontsnappen in de richting van het Westen.

Mac Cluskey, die er in geslaagd was een aanval van de Japanse jachttoestellen af te weren, merkte plotseling het witte, blinkende kielzog dat de Soryu in de blauwe, kalme zee achterliet. Hij bracht de chef van de groep Yorktown op de hoogte en enkele ogenblikken later stond ook de Soryu in vuur en vlam. Toen Mac over de Kaga vloog om z'n eigen moederschip te bereiken, hoorde hij een geweldige ontploffing en zag een vuurzuil honderd meter hoog opstijgen. De brand had de bommenvoorraad bereikt. De ontploffing die daarop volgde, spleet het schip in twee en het verdween in de golven...

Pas toen het gevecht achter de rug was, voelde Mac Cluskey een stekende pijn in de schouder. Teruggekeerd aan boord van de Enterprise, wou hij zich echter niet laten verzorgen, alvorens hij de admiraal verslag had uitgebracht.

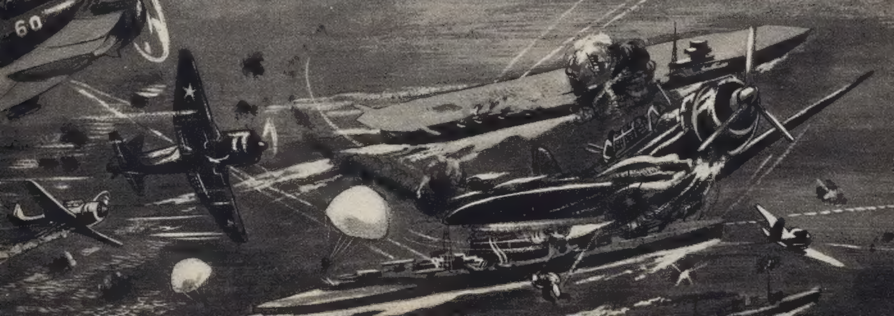
— We hebben de Kaga en de Akagi gekelderd en de jongens van de Yorktown hebben de Soryu voor hun rekening genomen, zei hij eenvoudig. De Hiryu is, ongelukkig, ontsnapt en achttien van de onzen keerden niet terug...

— Je bent gewond, onderbrak de admiraal.

— Ja, dat heb ik gehaald tijdens het gevecht met de Japanse jagers... Wanneer we opnieuw getankt hebben, gaan we de Hiryu na...

Nog dezelfde namiddag werd de Hiryu gekelderd, maar Mac Cluskey had geen toelating gekregen aan deze operatie deel te nemen. Spruance had hem naar de ziekenzaal gestuurd. De avond van dezelfde dag schreef de admiraal het verslag dat heel Amerika met fierheid en bewondering las :

« Luitenant Mac Cluskey was de held van de slag in de Midway. Zijn beslissing, de Japanners, ondanks alle moeilijkheden, toch op te zoeken en te verslaan, heeft over het lot van de strijd, evenals over het lot van onze eenheden in de Midway beslist. Misschien besliste hij hiermee ook over het lot van Pearl Harbour en de Hawaïaanse archipel. »

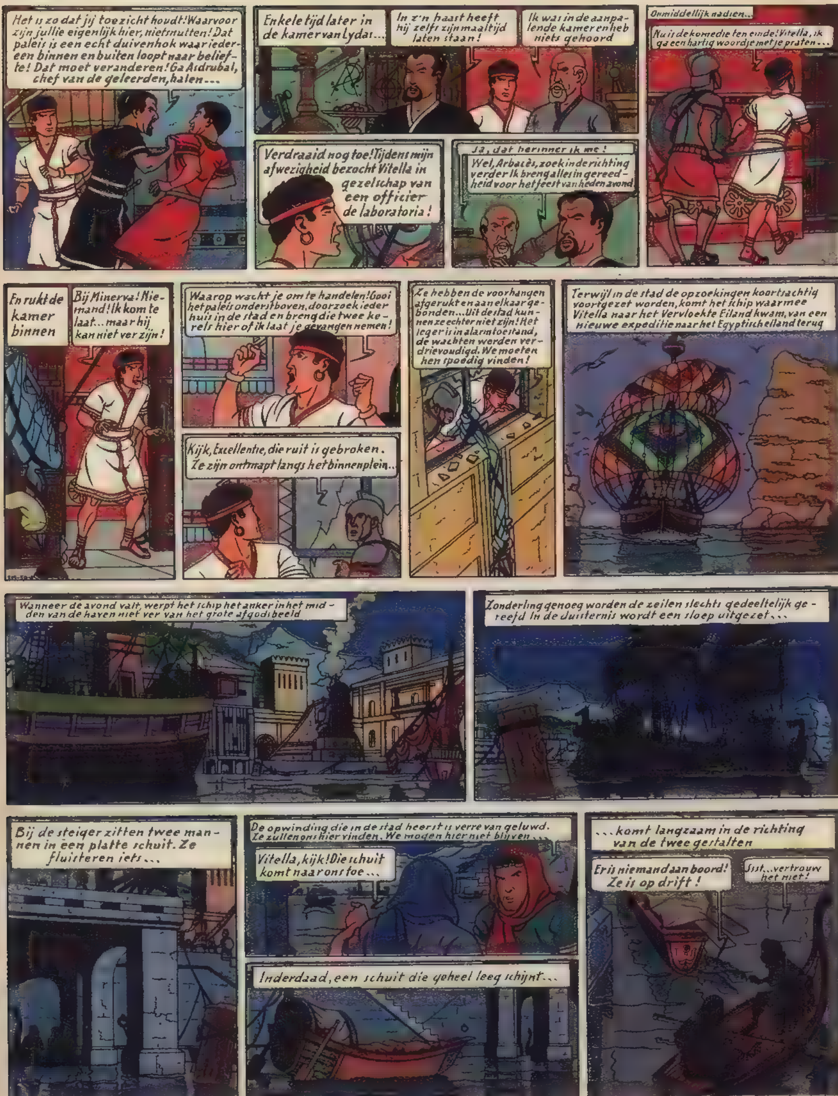

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

(Wordt voortgezet.)

Het grootste vogelpark ter wereld

ER was eens een zwaarlijvige, gemoedelijke Hollander, Gerard van den Brinck genaamd, die tot in 1949 een hoedenfabriek bezat in de gemeente Alfen aan de Rijn. Hij had een lieve vrouw, veertien kinderen, een huis vol kunstwerken, twee auto's en vier millioen gulden. Voor het overige ging alles rustig zijn gang, zoals het in een rustige Hollandse gemeente past, en over Gerard van den Brinck werd niet meer gesproken dan over andere doodgewone stervelingen tot... op zekere dag de goede Alfenaars het hoofd over hem schudden en zijn familie een heel dozijn psychiaters te hulp riep. Ja, met Gerard van den Brinck was het mis gelopen of beter in zijn hoofd was er iets gesprongen. Waarom ?

Van den Brinck, de ernstige hoedenfabrikant, bekommerde zich niet meer om z'n hoeden, maar wijdde al zijn tijd en al zijn geld aan zijn stokpaardje : Vogels ! Hij had het in zijn hoofd gezet bezitter te worden van het grootste aantal vogels, kocht daarvoor drie hektaren land en gaf een millioen gulden uit om in alle landen ter wereld vogels te kopen. Na acht maanden bezat hij zeven duizend vogels en vierhonderd soorten.

Vogelliefhebbers en nieuwsgierigen wilden de vogels zien en van den Brinck nodigde hen uit. Voor één gulden mochten ze de zeldzame dieren bewonderen en in de maand Augustus kwamen er veertig duizend kijklustigen. Van den Brinck was in zijn nopjes. Hij gaf zijn hoedenfabriek op, zette driehonderd arbeiders aan het werk in zijn tuin en bij z'n vogels. Legde fonteinen aan, kocht palmbomen, Venetiaanse bruggetjes, Bengaals vuurwerk, mooie muziek, fijne keuken en exotische vogels. De familie van den Brinck bad en smeekte die vogels op te geven, de burgemeester van Alfen hield in naam van zijn medeburgers een warm pleidooi ten voordele van het gezond verstand, de goede degelijke Hollandse spaarzaamheid en alle andere deugden, waarbij geen exotische tuinen noch zeldzame vogels te pas komen, maar niets hielp. Integendeel! De gezellige van den Brinck kreeg er nu pas voor goed schik in en op 18 Mei 1950 opende hij zijn AVIFAUNA in aanwezigheid van leden van de koninklijke familie, ministers en andere hoge omes. De B.B.C. (Britse Radio Omroep) had zelfs een speciale reporter gezonden.

Het succes was overweldigend, want de Hollanders houden van natuurschoon en de eerste zes maanden waren er meer dan een millioen personen op bezoek geweest. Het restaurant biedt plaats aan duizend vijfhonderd gasten en het fijn orkest telt zeven en veertig muzikanten.

AVIFAUNA zal in 1952 niet minder dan twintig duizend mooie vogels tellen, niet alleen dat AVIFAUNA het grootste vogelpark is, het vertegenwoordigt een enorm kapitaal ,wanneer men bedenkt dat een struisvogelpaar 7.500 gulden kost, een pelikaan 800 gulden en een pinguin 750 gulden.

Een rijke Amerikaanse stelde Gerard van den Brinck 500.000 dollar ter hand om in Florida eenzelfde vogelpark te komen inrichten. Denemarken, Frankrijk, Engeland en Italië deden hem voorstellen en verschillende dierentuinen uit het buitenland bestelden bij hem niet minder dan twintig duizend kanarievogeleieren.

Wat van den Brinck over zijn eigen vogelpark zegt ?

« Ieder mens moet in het dagelijks leven een beetje dichter, een beetje dromer zijn. Mijn gedicht is AVIFAUNA en daar ik geen slecht zakenman ben, brengt het me benevens veel vreugde, ook nog veel geld in de la ! »

H.

Mooi begin maar bitter einde

*W*ALTER *had een halve dag vacantie en hij besloot zijn fiets eens grondig te poetsen ; het karretje wachtte reeds lang op een grote schoonmaak.*

Hij sleepte sleutels, water, olie, poetslappen en wat weet ik meer naar buiten en floot een lustig deuntje...

— Walter, trek een ander broek aan, met deze moet je morgen weer naar school !

— Ja, moeder, riep Walter, doch hij was zo verdiept in z'n werk, dat hij niet eens wist waarover het eigenlijk ging.

— Walter, etenstijd ! We wachten op je !

— Ja, ik kom !

Doch Walter moest nog een schroef bij-

draaien, een band oppompen en de remmen nakijken...

— Walter, je soep wordt koud !

— Ja, ja, ik kom !

Walter stuift de woonkamer in, groet haastig en wil zich vliegensvlug aan tafel zetten. Dat lukt natuurlijk niet, want z'n handen, z'n gezicht, broek en pull-over hebben hun deel van die grondige schoonmaak gekregen...

Moeder is erg boos en Walter vindt dat hij het standje niet verdiend heeft, want z'n fiets blinkt toch als een spiegel ! Zou het niet mogelijk zijn geweest oude spullen aan te trekken om een fiets te poetsen, net zoals moeder het gevraagd had ?

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat en Christiane hebben hun vader, die aan geheugenverlies lijdt, weergevonden in Melbourne. Ze willen inschepen op een boot die naar Antwerpen vaart en ze zijn bang dat Eribert en zijn handlangers hen zullen volgen ..

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli werden door vier slangen bedreigd. De gouverneur van het eiland kon hen op het laatste ogenblik redden. Onze vrienden vertellen hun wedervaren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

(Wordt voortgezet.)

HET IVOREN MASKER
Tot grote ontevredenheid van de edelen werd Marco Polo gouverneur van de provincie Jang Tsjoe benoemd. Een van de hoogwaardigheidsbekleders koopt de bedelaars om, met het doel de gouverneur het leven onmogelijk te maken...
Wanneer de man verschijnt, die de bedelaars het bevel gaf, gaat Timoer naar hem toe
Volg me !
Wat wens je ?
Ik wil je rijk maken !
Ik heb je goud niet nodig !
Volg me !
Neen !
De man heft dreigend zijn wapen op...
... maar Timoer kan hem vlug overmeesteren
Wanneer hij er zeker van is...
... dat niemand het gezien heeft, knevelt...
... hij de man en werpt hem over de schouder
Enkele ogenblikken later gaat hij het paleis binnen.
Ik geloof, dat ik het juiste spoor gevonden heb !
Deze man gaf goud aan de bedelaars, waaronder Sun en ik, in een gang onder de Toren van de Draak.
Een tijd later ondervraagt Timoer zijn gevangene...
Marco Polo is er zeker van dat ze de man, die de ziel is van het complot, nu vlug zullen ontdekken. Timoer, als bedelaar, gaat Sun opzoeken. Hij vindt de afgedankte ambtenaar.
... en volgt hem...
Hij is deze deur binnen gegaan, dat wil zeggen dat de samenzweerders in het paleis thuis zijn.
Hij besluit Sun buiten op te wachten
In de onderaardse gang geeft een man in wijde mantel, z'n bevelen aan zijn knecht...
Ik waag m'n leven !
Indien je weigert, laat ik je doden !
Beulen !
Men voert mijn bevelen steeds blindelings uit.
We moeten vlug handelen. Leg dit op de plaats die ik aanduidde
Sun is zo bang, dat hij zwijgend toestemt.
Hij loopt door de straten en ziet niet dat hij gevolgd wordt
De volgende dag gaat Sun naar het wapenarsenaal .
Hij stapt naar een koetsier, praat lang met hem en geeft hem een beurs .
De volgende week : BRAND IN HET WAPENARSENAAL !...

DE RING VAN GIBIL

In een fles vinden Leentje en Henk een perkament, een ring en een stuk metaal. Ze zenden die voorwerpen aan hun hooggeleerde oom Elemir. Deze komt dadelijk naar Mombasa. Tijdens zijn uiteenzetting in de tuin gebeurt er iets...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Wie is Anne De Vries?

OP de Boekenbeurs te Antwerpen heb ik kennis gemaakt met Anne De Vries. Hij beantwoordt volledig aan de voorstelling die ik me van hem gemaakt had, vinnige man van middelmatige gestalte en op wiens gezicht de vastberadenheid te lezen valt. Ik zei hem dat hij net was zoals ik me hem voorstelde, waarop hij me lachend antwoordde :

— Ik draag toch geen baard.

Ik begreep niet goed waarom hij een baard moest hebben om de schrijver van « Bartje » te zijn, maar hij vertelde me dan dat hij op een zomerse dag eens aan het fietsen was in zijn geliefd Drente :

HOE MEN ZICH EEN SCHRIJVER VOORSTELT

Het was langsheen het Oranjekanaal. Plotseling betrok de hemel en een stortbui verraste de schrijver. Er was een herberg verderop en daar ging hij schuilen. Er was geen volk in de gelagkamer en Anne De Vries sloeg een praatje met de graag alleswetende gastvrouw. De herbergierster was zo nieuwsgierig, dat ze het zelfs waagde de naam van haar cliënt te vragen.

— En bent U de Doctor De Vries ?

— Neen, de schrijver.

— Nou, Meneer, U kunt me alles wijsmaken wat U wilt, maar de schrijver bent U niet.

De herbergierster zei dat zó kordaat, dat Anne De Vries verwonderd opkeek.

— 'n Schrijver is iene met 'n baard, zei ze beslist.

Toen begreep ik waarom hij me geantwoord had « ik draag toch geen baard ».

Ik vroeg hem, natuurlijk, hoe hij tot het schrijven gekomen was.

— Het schrijven is bij mij begonnen, toen ik een jaar of zestien was, en het zijn niet de prachtige punten die ik voor opstel in de klas haalde, die me tot het schrijven brachten.

Ik was een slecht opsteller en er is maar éénmaal een opstel van mij voorgelezen op school. Dat was om te tonen hoe het niet moest. Neen, ik maakte steeds maar opstellen nevens het onderwerp. Moest ik een opstel maken over een mooie zomermorgen, dan sprak ik daar wel over, maar slechts terloops en alleen om te zeggen dat ik op die zomermorgen, een druilige op de koop toe, gaan vissen was. De rest van het opstel ging over het vissen.

ZIJN EERSTE WERK

Ik ben feitelijk beginnen schrijven om mijn zakgeld wat aan te vullen. Op zekere dag was ik namelijk tot de ontdekking gekomen dat er best een stuivertje te verdienen was bij de plaatselijke krant, door ze van nieuwtjes over ongevallen en dergelijke te voorzien. Dat ging gemakkelijk, want al slenterend door de stad ben je altijd van het een of van het andere getuige. En je zult me vragen : « En als er niks gebeurde ? » Wel dan vond ik maar iets uit en meestal over dit genre : « Groot ongeval nog juist voortkomen ». Feitelijk loog ik nooit, want wellicht worden er alle ogenblikken grote ongelukken voorkomen. Een boer die bij voorbeeld zijn stier goed vasthoudt als hij er mee naar de markt gaat, die voorkomt toch zware ongelukken...

Dat beroep hielp me reeds een tijdje uit mijn geldelijke noden, toen rond de kersttijd de hoofdredacteur me op zijn bureel riep.

Ik dacht dat hij me natuurlijk ging ontslagen om al die valse « bijna ongelukken », maar het viel anders uit. Hij moest een kerst verhaal hebben en dat binnen de twee dagen. Ik zei dat ik het onmogelijk kon, maar de hoofdredacteur antwoordde mij, dat ik zulks wel kon daar ik hen reeds genoeg getoond had welke fantast ik was.

HOE BARTJE GEBOREN WERD

Toen vroeg ik Anne De Vries of hij nooit kinderverhalen had geschreven, buiten datgene, dat hij in het Kuifjesnummer van 1947 publiceerde.

— Ja ! En het is zelfs aan mijn kinderverhalen te danken dat mijn eerste boek « Bartje » zulk een succes kende. Dat zal ik eens gauw vertellen.

En Anne De Vries vertelde me dat kinderboeken schrijven maar als een erg nederig werk beschouwd wordt. Men rekent het zelden voor kunst aan en nochtans is een kinderhand, spijts het valse gezegde, veel minder gauw gevuld dan dit van een volwassene. Het kind eist van een schrijver dat hij alles zou zien door de ogen van een kind, en niet door de zijne. Er is ook een niet geringe fantasie nodig om het kind te boeien. Ondertussen was Anne De Vries onderwijzer geworden voor kinderen die moeilijk leren. Dat is een beroep dat veel geduld vraagt en slechts door diegenen gekozen wordt die de kinderen zeer lief hebben.

Na vijf jaar niets anders dan kinderverhalen geschreven te hebben, wou Anne De Vries een roman beginnen. Een roman over een kind. De enige moeilijkheid voor hem was hoe die roman te schrijven. Hij wist wel « wat » te schrijven, maar niet « hoe ». En toen schreef hij zoals hij gewoon was voor kinderen te vertellen. Het werd een prachtig succes.

EEN GOEDE RAAD VOOR WIE SCHRIJVEN WIL

« Als er onder uw lezertjes, zo ging Anne De Vries verder, jongens of meisjes zijn die ooit aan het schrijven willen gaan, dan mogen ze een ding niet vergeten en dat is te schrijven zoals ze het zelf aanvoelen. Men hoeft geen letterkundige studie's gedaan te hebben, noch de halve literatuur van buiten te kennen, om schrijver te worden. Alleen schrijven wat men aanvoelt, de rest komt van zelf. »

Dit moest ik jullie, Kuifjeslezers, bijzonder op het hart drukken en daarom deel ik het jullie woordelijk mee.

Ons gesprek ging dan verder over zijn eerste boek « Bartje ».

Het lag in Anne De Vries' bedoeling, door de ogen van dat kleine jongetje, « Bartje », de wereld te zien.

Als onderwijzer had hij opgemerkt hoe kleine kinderen soms veel rapper de ouders doorhebben, dan de ouders hun kinderen. En zijn boek wou een pleidooi zijn voor het kleine Bartje, dat verloren liep in een wereld van grote mensen.

Zijn boek was bedoeld om meer aandacht te doen besteden aan de kinderen, hun beter te leren begrijpen, en zijn bedoeling werd door velen begrepen. Zo schreef hem een pastoor uit Vlaanderen : « Mijnheer, na het lezen van uw boek, heb ik me voorgenomen nog meer aandacht te schenken aan het kind en me nog meer toe te wijden aan de zwakken, de verdrukten en de kleinen. »

ZIJN JONGSTE WERKEN

Na « Bartje » geschreven te hebben, keerde Anne De Vries terug tot de kinderverhalen en dit is wel het beste bewijs dat hij, als gevierd en beroemd schrijver, de kinderlectuur hoog op prijs stelde.

Ondertussen schreef hij « Hilde », een roman die zich afspeelt in zijn geliefde Drente. « Hilde » zal binnenkort in Frankrijk een vierde druk beleven, wat al genoeg gezegd is om het succes van dit boek weer te geven.

En daarna kwam « Bartje zoekt het geluk ». Dat boek wil een vervolg zijn op « Bartje » en zelfs meer nog: een antwoord op de vraag, die de schrijver in zijn eerste boek stelde : « Wat moet er van zo'n jongetje geworden ? »...

Het laatste boek dat Anne De Vries schreef is « Wij leven maar eens », een boek dat reeds bij zijn verschijning het verdiende succes oogstte.

En, nadat ik van Anne De Vries beloofd gekregen heb, dat hij een verhaal zou schrijven voor jullie, moesten wij, spijtig genoeg, een eind maken aan ons gesprek.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

ONZE POSTHELICOPTER

MEN heeft in de loop van dit jaar veel slecht verteld over onze posthelicopter. Iedere keer als hij pech had, hebben de bladen het bijna met leedvermaak medegedeeld. Weet je dat die posthelicopter alle dagen een traject van 428 km. afiegt ? Hij vertrekt te Brussel en vliegt dan naar de volgende gemeenten : Libramont, Luik, Tongeren, Hasselt, Beringen, Turnhout, Herenthals, Antwerpen, Brussel. In elke plaats wordt de post afgegeven en opgenomen. In Libramont en Beringen wordt er getankt. Tijdens zijn eerste werkjaar vervoerde de posthelicopter 51 ton correspondentie, in het totaal 4.630.000 brieven ! Is dat geen eerbiedwaardige staat van dienst ?

KENT GE DE LAATSTE MOP AL ?

ER is niets vervelender dan wanneer men zich in een gezelschap bevindt waar moppen getapt worden en iedereen vertelt zijn beste en men heeft dan zelfs geen mager mopje op te dissen. In Hamburg hebben ze die kwestie opgelost. Men hoeft maar een telefoonnummer te draaien en dan krijg je de laatste moppen van de beroepshumoristen te horen. Je hoeft dus maar even in een telefooncel te wippen en dan kun je de allernieuwste moppen opdienen !...

VAN WAAR KOMEN ZE ?

ER zijn maar weinig landen in Europa waar het wagenpark zo verscheiden is als in België. Bijna alle merken die er op de wereld voortgebracht worden, kan men in de straten van onze steden en langs de grote verkeerswegen ontmoeten. Zowel de nieuwste Mercedes uit Duitsland, als de laatste Italiaanse autosnufjes, al de Amerikaanse varieteiten, de ganse Engelse autoproductie, de Franse, en zelfs de Tsjecho-Slovaakse, de Russische, de Zweedse, zijn in België vertegenwoordigd. Ziehier enkele cijfers over de invoer van de auto's in België : tijdens de eerste zes maanden van het voorbije jaar werden er in het totaal 15.978 wagens ingevoerd, die uit de volgende landen herkomstig waren : West Duitsland 7.658, Groot-Brittannië 4.256, Frankrijk 1.379, Italië 668, Tsjecho Slovakije 629, Verenigde Staten 543, Sovjet Unie 273, Nederland 255, Zweden 72, Oost Duitsland 55, en verder kwamen er nog uit Spanje, Zwitserland, Indië, Egypte en Argentinië, maar die waren natuurlijk niet in die landen gebouwd. Het waren wagens van Belgen of mensen van andere nationaliteiten die uit die landen met hun wagen naar België overgekomen zijn.

WEET JE WELKE DE MEEST GELEZEN BOEKEN TER WERELD ZIJN ?

AAN de kop van deze lijst komt de Bijbel. Hij werd in 678 talen vertaald en is in alle landen sinds jaren het meest verkochte boek. Verder staan volgende werken ook bovenaan de lijst : « Robinson Crusoë » (in 60 talen vertaald met een totale oplage van 34 miljoen exemplaren). « Gejaagd door de Wind », van Margret Mitchell, bereikte reeds 5.385.000 exemplaren waarvan 130.000 in het Nederlands. « De Stille Don », van Schlochow werd in 38 talen vertaald en bereikte bijna de vijf miljoen exemplaren. « De Moeder », van Maxim Gorki, heeft « nog maar » 1.600.000 exemplaren bereikt, alhoewel het boek reeds in 41 talen werd overgezet. De « Trilogie », van Gulbranssen, heeft de vijf miljoen overschreden ! Van de « Kon Tiki », van Thor Eyerdahl werden in twee jaar tijd reeds zeven miljoen exemplaren verkocht ! Het werk van Dale Carnegie « Zo maakt u vrienden en goede relaties », bereikte 3.600.000 exemplaren. Over het sucses van onze auteurs in het buitenland hopen we binnenkort ook enkele gegevens te kunnen brengen.

DE KONING DIRIGEERT

WE zijn er aan gewoon koningen hun land te zien besturen, maar van een koning die een groot orkest dirigeert, hadden we nog niet gehoord. Wel, koning Frederik van Denemarken, die onder meer dan een oogpunt een eigenaardig vorst mag genoemd worden, heeft onlangs het orkest van de Deense radio gedirigeerd. Hij leidde de uitvoering van een symphonie van Cesar Franck. Het concert werd op platen opgenomen en aangeboden aan de koninginmoeder.

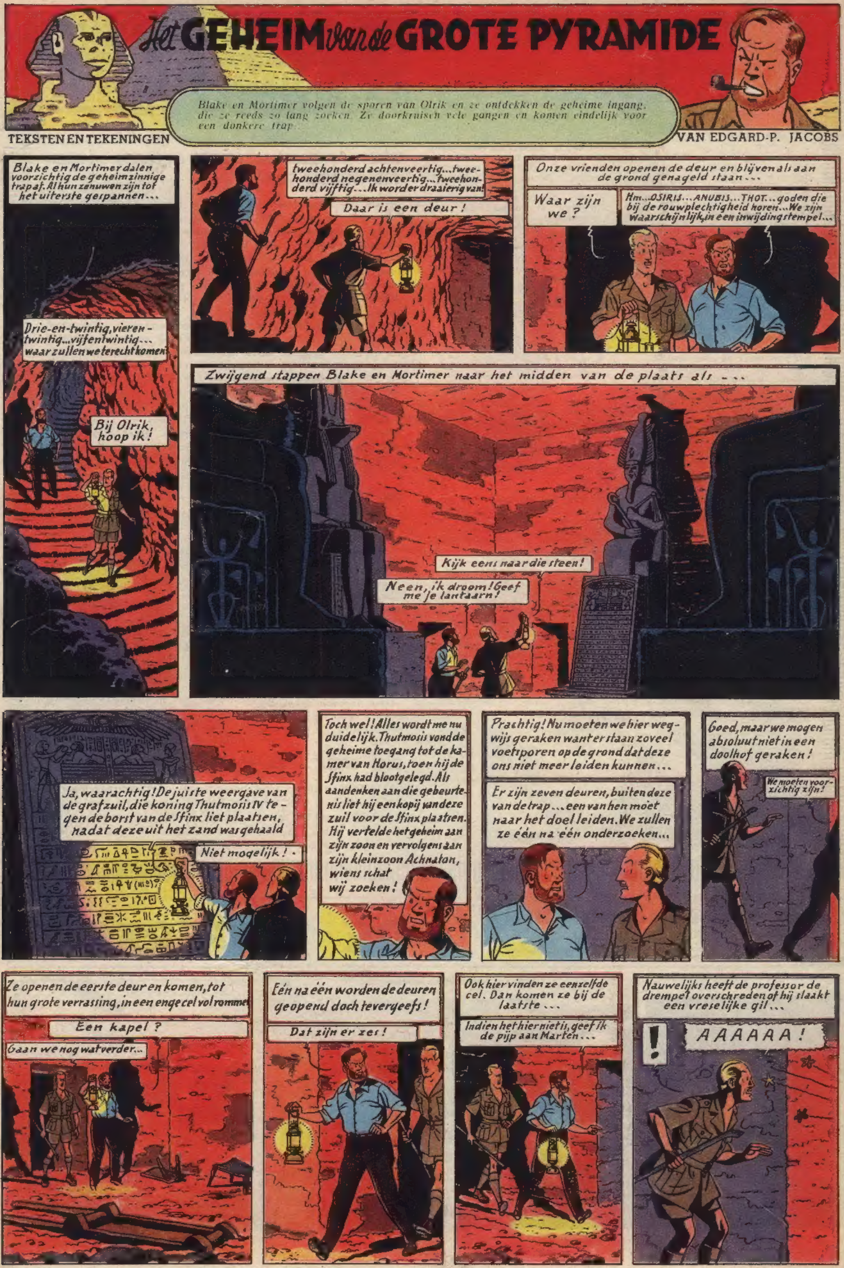
EEN BRIEF WAS 45 JAAR ONDERWEG

OP 24 November l.l. kreeg een vrouw uit Westbrudgeford, bij Nottingham, een brief die haar zuster op 10 Januari 1907 verzonden had. De brief is vijf en veertig jaar onder weg geweest om amper 200 kilometer af te leggen... En dat in de eeuw van de superorganisatie...

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

(Wordt voortgezet.)

(Wordt voortgezet.)